

HET MISSIONAIR EN PRIESTERLIJK GEBED

Vasten 2023 – Het gebed, weg om onze roeping van geestelijk kind- zijn te beleven

Aan het einde van deze retraite, op deze zondag van de Verrijzenis, is het belangrijk een essentieel element van het persoonlijk gebed te benadrukken: zijn missionaire en priesterlijke dimensie. Inderdaad, dit gebed, dat het meest intieme is in mijn relatie met God, is nooit een eenzame daad, want het wordt altijd beleefd in gemeenschap met het mystieke Lichaam van Christus. Zo begreep de heilige Teresa Benedicta van het Kruis het toen zij schreef: „*Wie de Karmel betreedt* (en we moeten zeggen: wie de weg van het gebed betreedt) *is, verre van verloren te zijn voor de zijnen, net gewonnen voor hun zaak; want het is onze roeping om voor allen aanwezig te zijn voor God.*” (brief van 14 mei 1934)

Voor God voor iedereen

Om deze missionaire en priesterlijke dimensie te begrijpen, laten we grotendeels het woord aan de heilige Thérèse van het Kind Jezus, die haar autobiografie (Ms C f°34-36) wilde afsluiten door te delen wat ze had begrepen:

“Moeder, ik denk dat het nodig is dat ik u nog wat uitleg geef over de passage van het Hooglied : “Trek me mee, wij rennen “ (...) Wat betekent het eigenlijk als je vraagt om mee te worden getrokken ? Dat betekent toch dat je op intieme wijze verenigd wordt met datgene dat je hart weet te boeien. (...) Moeder, dit is mijn gebed : ik vraag aan Jezus mij mee te trekken in de vlammen van zijn liefde en me zo innig met Hem te verenigen dat Hij in mij leeft en handelt. Ik voel dat hoe meer het vuur van de liefde mijn hart in brand zet en hoe meer ik zal zeggen : “Trek me mee, dat alle zielen die met mij in contact komen – met mij een nutteloos stukje schroot wanneer ik me van de goddelijke vuurgloed verwijderen zou – zij dan des te meer vol snelheid zullen rennen in de geur van de balsem van hun Welbeminde ! Want een ziel die brandt van liefde kan immers niet inactief zijn. (...)

Alle heiligen hebben dat begrepen en misschien nog wel het meest degenen die de wereld met hun evangelische leer vervulden. De heilige Paulus, Augustinus, Johannes van het Kruis, Thomas van Aquino, Franciscus, Dominicus en zovele andere beroemde vrienden van God hebben immers uit hun geloof die goddelijke wijsheid geput die de grootste genieën versted doen staan. Een geleerde heeft eens gezegd : “Geef me een hefboom en een steunpunt en ik zal de wereld optillen.” Datgene wat Archimedes niet verkreeg, omdat zijn verzoek niet tot God gericht was en alleen een materieel

perspectief voor ogen had, dat hebben de heiligen wel verkregen/en in heel zijn volheid. De Almachtige heeft hen als steunpunt Hemzelf en Hem alleen gegeven. Hun hefboom was het gebed dat een liefdesvuur ontsteken doet en zo is het hen gelukt de wereld te verheffen, zo verheffen de heiligen die hierbeneden strijden de wereld, en tot aan het einde van de wereld zullen de toekomstige heiligen de wereld verheffen.”

In het hart van de Kerk

Thérèse had al begrepen dat **haar roeping tot de Karmel haar in het hart van de Kerk plaatste** om daar liefde te zijn (vgl. Ms. B f°3). De functie van het hart is het leven van de verschillende ledematen van het lichaam in stand te houden. Het hart ontvangt en geeft bloed terug om de organen van zuurstof te voorzien en te voeden, en dit is precies de opdracht die wij geestelijk kunnen vervullen wanneer wij bidden. Wij hebben gezien dat het stille gebed ons met Jezus voor de Vader plaatst om zijn Liefde te ontvangen en te beantwoorden; het is de plaats waar wij onze kinderlijke roeping ten opzichte van de drie Personen van de Heilige Drie-eenheid vervullen. Zo **wordt het stille gebed het bevoorrechte moment om ons te verbinden met het gebed van Jezus zelf en ons aan te sluiten bij het plan van de Vader voor de mensheid**. Vanaf dat moment is mijn gebed niet meer alleen mijn gebed; mijn relatie met de Vader, de Zoon en de Heilige Geest is niet meer alleen mijn persoonlijke relatie; ik word me ervan bewust dat ik lidmaat ben van het mystieke Lichaam van Christus. **In het stille gebed worden wij in het hart van de Kerk geplaatst om in gemeenschap te leven met alle ledematen van dit Lichaam**: ik sta met Jezus in naam van allen voor de Vader, om de intenties en het lijden van alle mensen aan de Vader aan te bieden en de Vader te vragen allen te zegenen, te begeleiden en genade te schenken. Als het hart zijn wij verbonden met alle ledematen van het mystiek Lichaam om hun leven aan de Heer aan te bieden en voor hen tussenbeide te komen opdat zij de genade ontvangen die zij nodig hebben.

Van zending tot het priesterschap als gedoopte

Uit deze missionaire dimensie, inherent aan het stille gebed, ontstaat de priesterlijke dimensie van het gebed. En om het te begrijpen, kunnen we de conclusie van manuscript C herlezen, waar Thérèse vrijmoedig het priesterlijk gebed van Jezus opneemt (Joh 17, 4-24) ; in haar spirituele genialiteit, brengt zij de weinige noodzakelijke wijzigingen aan. Zij herhaalt grotendeels de woorden van Jezus, maar om elke dubbelzinnigheid te voorkomen, wordt de tekst met betrekking tot de goddelijke aard van Jezus weggelaten of gewijzigd.

“U weet het, Heer, ik bezit geen andere schatten dan de zielen die U met de mijne hebt willen verenigen. U hebt me die schatten toevertrouwd en ik durf dan ook de woorden te gebruiken waarmee U zich tot uw hemelse Vader richtte op de laatste avond dat U op aarde leefde als reiziger en sterveling. (...) maar uiteindelijk zal ook voor mij de laatste avond aanbreken. En dan zal ik tegen U, mijn God, kunnen zeggen: “Ik heb U op aarde verheerlijkt. Ik heb het werk volbracht dat U mij opgedragen hebt te doen. Ik heb uw Naam verkondigd aan degenen die U mij gegeven hebt. Ze behoorden U toe en U hebt ze aan mij gegeven. Nu weten ze dat alles wat U mij gegeven hebt van U afkomstig is. Ik heb tot hen de woorden gesproken die U tot mij gesproken hebt. Ze hebben de woorden aangenomen en ze

hebben geloofd dat u mij gezonden hebt. Ik bid voor hen die U mij gegeven hebt, want ze zijn van U./ Ik ben niet meer in de wereld; zij zijn daar nog wel, maar ik keer naar U terug. Heilige Vader, bewaar omwille van uw Naam hen die U mij gegeven hebt. Ik keer naar U terug, en ik zeg dit nu ik nog in de wereld ben, opdat de vreugde die van U komt in hen volkomen zal zijn. Ik bid U niet ze uit de wereld weg te nemen, maar om ze te beschermen tegen het kwaad. Ze zijn niet meer van de wereld, zoals ook ik niet meer van de wereld ben. Ik bid U niet alleen voor hen, maar ook voor degenen die door hun woord in U zullen geloven. Mijn Vader, ik zou willen dat degenen die U mij gegeven hebt met me mogen zijn waar ik zal zijn, dan dat de wereld zal weten dat U hen bemind hebt zoals U mij bemind hebt.”

Na op uitstekende wijze de missionaire en priesterlijke dimensie van het gebed te hebben geïllustreerd, getuigt Thérèse door haar leven en haar woorden dat **het gebed een van de zwaarste verantwoordelijkheden is die God aan de mensen heeft toevertrouwd**. Volgens het plan van de Vader oefent de biddende mens zijn priesterschap als gedoopte uit doordat hij solidair wordt met het heil van de anderen, en in een houding van offerande en voorbede deelneemt aan het offer en het priesterschap van Christus. Hij sluit zich aan bij het verlangen van Jezus om zijn broeders en zusters naar de Vader te leiden. Met Christus durft hij te zeggen „Trek mij, wij rennen“ om met hem alle mensen tot God te trekken.

Wij hebben de hele paastijd om deze verantwoordelijkheid als gedoopte in het licht van Pasen in praktijk te brengen!

Christus is opgestaan, alleluia! Fijne paastijd!

Br. Antoine-Marie Leduc,
ocd (klooster van Avon)

